

Sant Ignasi - Sarrià
Associació d'Antics Alumnes

estol

LA REVISTA DELS ANTICS ALUMNES
DE SANT IGNASI-SARRIÀ

núm.
283

ABRIL
DE 2010

Membre de:
 JESUITES
EDUCACIÓ

ANY LXIV

GRACIAS A TI, A TUS PADRES, A TUS ABUELOS, A TUS BISABUELOS, A TUS TATARABUELOS, A TUS TRASTATARABUELOS...

Es muy posible que no tengas conciencia de ello, pero hace ahora 175 años tuvimos ya el placer de conocer a un miembro de tu familia. Y eso, hoy, es para nosotros motivo de celebración. Porque gracias a todos vosotros Mutua de Propietarios puede acreditar 175 años de experiencia, en los que nos hemos consolidado como referente en el seguro de Edificios. Nos sentimos muy orgullosos de haber colaborado a llevar durante todos estos años la seguridad a miles y miles de hogares como el tuyo.

En nuestro aniversario, miramos hacia el futuro con gran optimismo, ya que hemos comprobado que nuestro trabajo ha sido reconocido con el mejor de los regalos: la fidelidad de nuestros asegurados. De todos vosotros.

**Mutua de
Propietarios**

LA ASEGURADORA MÁS ANTIGUA DE ESPAÑA

175

1835 - 2010

SOMOS ESPECIALISTAS EN ASEGURAR COMUNIDADES, HOGAR E IMPAGO DE ALQUILERES

Tel. 93 487 30 20 · Fax 93 272 03 35 · www.mutuadepropietarios.es

editorial

LLUÍS MAGRIÑÀ, S.J. (P. 1964)

Provincial i President de la Fundació Jesuïtes Educació

Com a Provincial i President de la Fundació Jesuïtes Educació, em plau saludar a tots els antics alumnes del Sant Ignasi des de l'ESTOL i permeteu-me que, aprofitant l'avinentsa, faci algunes reflexions entorn el nou impuls que estem donant al treball en xarxa entre les set escoles dels jesuïtes de la nostra Província Tarraconense i les Associacions d'Antics Alumnes.

Efectivament, d'un any ençà, estem donant un nou impuls a la xarxa Jesuïtes Educació, per tal que les nostres set escoles treballin més unides i afrontin juntes els grans reptes que té l'educació actualment. Tenim un somni, un gran somni: avançar vers una profunda transformació de l'educació, que mitjançant la innovació metodològica, la incorporació de les TIC a l'aula i l'empoderament i potencia-

ció dels educadors i la seva tasca, respongui als reptes de la societat del coneixement del segle XXI, tot explicitant els nostres valors d'espiritualitat cristiana i compromís social. I per aconseguir aquest somni, necessitem noves eines i un nou impuls, un treball molt més conjunt i integrat entre els centres, així com l'ajut de tota la comunitat educativa.

I per aquest gran objectiu, també necessitem del suport, l'ajut i l'escalf de totes les Associacions d'Antics Alumnes de les nostres escoles. Estic segur que estarem tots d'acord que aquestes associacions no poden ser només un grup de companys que viu del record i s'assisteixen mútuament. Els antics alumnes associats poden jugar un paper molt important donant suport a l'educació que estem oferint a les nostres escoles i ajudant-nos a avançar vers el somni que abans he descrit. Per avançar en els objectius educatius que plantejo, tota ajuda és poca. I el recolzament de totes i tots aquells que varem rebre educació en una de les nostres escoles, ens és imprescindible, i a la vegada és una manera d'agrair el que varem rebre, tant en els petits gestos de seguiment i ajut, com en l'expressió social que significa aquest suport organitzat. Us agraeixo tot el treball i esforç que des de sempre heu prestat a l'Escola Sant Ignasi-Sarrià i us encoratjo a perseverar en aquesta línia, ajudant-nos ara en la nova fase que hem iniciat a la xarxa Jesuïtes Educació, tot impulsant també un treball més proper entre les Associacions d'Antics Alumnes i donant continuïtat al treball per al somni de transformació educativa que estem realitzant.

Consell de redacció:

Josep M. Jané (p. 1964)
Antoni Roigé, s.i.
i Pere Fons (p. 1975) *noticiari*

Maquetació i disseny:

Mireia Barreras (p. 1987)

Impressió: Grupo Gráfico

Edita:

*Associació Antics Alumnes
Sant Ignasi-Sarrià*
Carrasco i Formiguera, 32
08017 Barcelona
Tel. 93 602 30 00 - ext. 252
Fax. 93 602 30 04
E-mail: antics@stignasi.fje.edu
www.antics.stignasi.fje.edu

President:

José Manuel Casasnovas (p. 1970)

Consiliari: Antoni Roigé, s.i.

Secretaria: Carme Olivella

La direcció de l'Estol assumeix el contingut general de la publicació, respecta les opinions dels seus col·laboradors però no se'n fa responsable.

Membre de:

 **JESUÏTES
EDUCACIÓ**

Sumari

- 04 **Comissió**
dia de l'Antic
MARC POCURULL (P. 2001)
- 05 **Comissió**
esponsors
ISIDRO ABELLÓ RIERA (P. 1970)
- 06 **Comissió**
delegats
GUILLERMO BRIONES (P. 1970)
- 08 **Antics**
noticiari
- 12 **Cicle de conferències**
JOSEP COBO
- 16 **Aula d'Arts 2010**
exposició
CELIA ALLOZA
- 18 **Retiro**
alimento para el alma
CRISTINA PORTA (P. 2005)

- 19 **Una agència de**
cercatalents voluntaris?
per què no?
MIQUEL COLL D'ALEMANY
- 22 **Casal Loiola**
comunitat de vida cristiana
XAVIER CASANOVAS (P. 2001)
- 24 **Ex alumnos/as en el mundo**
BORJA DE MULLER (P. 1997)
- 28 **Vicente Ferrer**
ha muerto un gran hombre
TONI SEGARRA TORRES (P. 1987)
- 30 **Diez años, diez antiguos**
y un jesuita en la selva
de Bolivia
SANTIAGO SANTOMÁ JUNCADILLA (P. 1968)
- 32 **Excursió**
a la Vall de Núria

Seguimos caminando

JOSÉ MANUEL CASASNOVAS ROLDÓS (P. 1970)

President de l'Associació

Queridos compañeros,

Está próxima la celebración del Día del Antiguo Alumno, el sábado 8 de mayo. Será especial para las Promociones de 1940, 1950, 1960, 1970, 1985 y 2000, ya que todos ellos cumplen unos años de “antigüedad” que les hacen merecedores de especial distinción. Sus respectivos delegados han estado trabajando para contactar con los integrantes de esas promociones, y aprovechar la oportunidad del reencuentro en nuestro querido Colegio.

No olvido a la Promoción de 2005 que celebra la “festa dels joves”. La experiencia nos dice que a esta reunión asisten más de 120 chicas y chicos que acabaron el cole hace 5 años, y que tras tomar caminos distintos en la universidad, estancias de Erasmus en el extranjero, inicio en el mundo del trabajo, tienen una gran ilusión por volverse a ver. El viernes 7 de mayo les esperamos en los pasillos de Bachillerato. Seguro que con el cariño e interés que han puesto sus delegados Cristina Porta y Juan Fábregas, será todo un éxito.

En este ejemplar de ESTOL leeréis resúmenes de las recientes actividades de nuestra Asociación, entre otros, el Consejo de Delegados, el retiro de Manresa bajo la dirección de Xavier Melloni SJ (P.1980), la conferencia del profesor José Cobo, así como –siguiendo con lo iniciado en el número anterior– la explicación de los objetivos de dos comisiones de las que forman la Junta, que en esta ocasión son la de Esponsors y Día de l'Antic.

Para acabar, quiero mencionar una institución muy cercana al Colegio por la cantidad de miembros que tiene de entre los antiguos y actuales alumnos Sant Ignasi-Sarriá. Se trata del Casal Loyola, situado en la calle Balmes entre París y Rosellón, y donde Alexis Bueno, SJ (P.1987) dedica buena parte de su trabajo animando a jóvenes a compartir vivencias de solidaridad y vida cristiana. De ello nos habla Xavi Casanovas (P:2001) en un artículo de este ESTOL.

Comissió dia de l'Antic

Programa

MARC POCURULL (P. 2001)
Vocal de l'Associació

Hi ha una gran paradoxa plena de nostàlgia que, de ben segur, tot antic alumne ha sentit anys després d'acabar l'escola. Durant els darrers cursos, l'estudiant mira endavant i vol abandonar les aules que fa anys que ocupa, però amb el pas del temps el que desitja és tot just el contrari, vol tornar a envoltar-se d'aquelles parets que durant molts dies el contemplaven. Vol, en definitiva, tornar a la seva escola.

Fer possible aquest retrobament i l'encara més celebrat encontre amb els companys de promoció és l'essència que mou la Comissió del *Dia de l'Antic*. Cada curs el *Dia de l'Antic*, celebrat a primers de maig, esdevé una cita ineludible a l'agenda dels Antics que fa 5, 10, 25, 40, 50, 60 o 70 anys que van arribar a la fi de la seva etapa escolar. Amb l'imprescindible ajuda i consell dels companys *Guillermo Briones (P.1970)* i *Jose Manuel Casanovas (P.1970, President de l'Associació)* i la vitalitat i constància de la *Carme Olivella*, iniciem a finals del primer trimestre escolar els contactes amb les peces clau en l'organització d'aquesta gran celebració: **els delegats**. Per tal que el dia sigui un èxit cal, per damunt de tot, la participació del major nombre d'Antics Alumnas. En aquest sentit, els delegats es dediquen, amb la il·lusió de qui prepara una gran festa, a a contactar els companys d'anys d'estudis i fer

de nexes entre aquests i els qui organitzem les diferents activitats.

En primer lloc, l'Eucaristia, punt de trobada espiritual que dona sentit a la nostra vida cristiana. Cal esmentar l'Assamblea General –l'òrgan suprem de decisió de l'Associació integrat per tots els associats– que es reuneix un cop l'any, precisament el *Dia de l'Antic*. L'objectiu és aprovar tant els comptes i pressupostos del curs vinent com la gestió de la Junta Directiva i el pla general d'actuació. Durant la mateixa, es rendeix homenatge a les promocions que celebren anys especials de la seva sortida del Col·legi i se'ls entreguen records commemoratius. Adicionalment, tenen lloc les activitats esportives, com el ja clàssic Trofeu de Pitch&Putt o el properament reeditat Trofeu de Futbol. I, finalment la cloenda amb un àpat a la secció d'Hostaleria i Turisme de Sant Ignasi.

Esperem que tot plegat serveixi perquè aquest any tornem a reunir companys que fa temps que no es veuen, amics que s'havien perdut la pista, "antics" de diferents promocions; units en un espai que sempre perdura en un dia molt especial: el *Dia de l'Antic*.

Comissió esponsors

El perquè dels patrocinadors

ISIDRO ABELLÓ RIERA (P. 1970)

Vocal de l'Associació

Un dels lemes i principis en què es basa l'educació de les escoles de la Companyia de Jesús és aprendre a conviure, i una bona convivència només és possible en termes d'igualtat.

Lògicament, l'Associació d'Antics Alumnes del Col·legi Sant Ignasi és fidel a aquests principis pel fet de ser un dels seus objectius no només l'ajuda i la interrelació entre els antics alumnes, sinó també la col·laboració econòmica en projectes o relatisats que permetin un desenvolupament social, cultural i econòmic tant en zones del nostre país com fora d'ell, com per exemple la Fundació Carles Blanch de Badalona i l'Escola Charles Lwanga de la Companyia a el Txad.

No obstant això, aquesta col·laboració econòmica no és possible només amb els ingressos generats per les nostres quotes, sinó també per les que provenen dels patrocinadors, que actualment representen un 15% del total dels nostres ingressos.

Els nostres patrocinadors no només reben com a contraprestació a la seva col·laboració econòmica l'aparició dels seus missatges a la nostra web, a la revista *Estol* i al catàleg d'Antics Alumnes, sinó que poden tenir la tranquil·litat i la confiança que els seus recursos es dediquen a aquells

fins acordats i, en moltes ocasions, la satisfacció d'ésser patrocinadors de la seva escola o la dels seus fills.

Actualment ja col·laboren amb nosaltres:

- ASEDESA
- BBVA,
- MUTUA DE PROPIETARIOS
- MÚTUA GENERAL DE CATALUNYA
- ROLDÓS PUBLICITAT
- UNIPOST.

Necessitem els patrocinadors per a poder complir amb els nostres objectius.

Necessitem més patrocinadors amb la fi d'ampliar i ser més ambiciosos en els nostres objectius.

Us necessitem.

Sant Ignasi - Sarrià
Associació d'Antics Alumnes

Us necessitem!

Per què ells, ens necessiten!

Comissió delegats

Consell de delegats 2010

GUILLERMO BRIONES (P. 1970)
Vocal de l'Associació

El pasado 8 de Febrero del 2010 tuvo lugar el *Consell de Delegats*, con una representación bastante importante de Delegados, en un día lluvioso y desapacible, por lo que aún tiene más mérito la nutrida asistencia.

El Acto consistió, como todos los años, en dos partes, el Consell en si mismo, y la Cena servida por la Escuela de Hostelería con el máximo esmero.

En la primera parte se siguió el orden del día que se facilitó con anterioridad al Consell, y el Presidente de la Asociación, José Manuel Casanovas, hizo un repaso las actividades, los proyectos y cuestiones variadas, de la Asociación, que dio pie a una interesante fase de intervenciones por parte de los Delegados.

Era notable las diferencias de visión entre los que ya llevamos muchos años en las espaldas, y las muchas generaciones, que aportan ideas, ilusión y obligan a estar en permanente actualización, si esa actitud continua, el futuro de la Asociación esta asegurado.

En detalle Mireia Gomá habló de las acciones sociales de la Asociación, con las ayudas a la

Fundación Carles Blanch, al Txad y a Oruro, las actividades locales, conferencias, el retiro del mes de febrero y las reuniones internacionales.

El tesorero de la Asociación, Josep María Marqués, informó ampliamente de la situación económica, explicando con detalle las cuentas del año 2009 y exponiendo el Presupuesto para el año 2010. Asimismo informó de la ayuda extraordinaria que se hizo para la reparación del órgano con motivo de los 75 años de la Asociación.

Se informó de los cambios en la Junta y de la necesidad creciente de poder contar con la colaboración de los Delegados para ampliar el número de asociados, para obtener los datos actualizados y pedirles ayuda en la búsqueda de sponsors.

El Padre Roigé propuso la excursión a realizar en el mes de Junio a Nuria, y el interés de algunos participantes en hacer una parte del recorrido a pié.

Alumnos de promociones jóvenes propusieron recuperar los torneos de fútbol que se realizaban previos al *Día de l'Antic*, que este año tendrá lugar el 8 de Mayo 2010, y el Consell recibió

la propuesta y animó a los promotores a llevarla a cabo, poniendo a su disposición los medios de la Asociación para ayudarles en la iniciativa.

Por último el Sr. Joan Bassas (Prom. 1972), director actual de la escuela, hizo una presentación muy amena de las novedades de este año en el colegio, principalmente el pabellón de primaria, en el que se ha ganado una planta muy versátil, y el campo de fútbol de hierba artificial, que ha tenido un gran éxito y con muchísimas peticiones de alquiler.

También hizo una magnífica presentación en fotos de la puesta de la luna la madrugada del día 2 de Diciembre de 2009, que recorre una trayectoria que se repite en una cierta cadencia y que calcula se produjo el mismo día de la inauguración del Colegio, que coincide con la víspera de St. Francisco Xavier, este fenómeno, no se volverá a dar hasta el año 2029.

Y para finalizar nos informó de la colonia de *Tótils i Tòtils* que el Colegio tiene en el estanque de la Virgen de Lourdes, y que está siendo objeto de un seguimiento por parte de la UB.

Tras la fotografía de rigor en la escalera interior

principal del Colegio, pasamos a los comedores donde se sirvió una cena preparada por la Escuela de Hostelería en un ambiente muy agradable como todos los años.

En el capítulo de agradecimientos, al Colegio, que siempre nos abre sus puertas, a Carme Olivella, que siempre se desvive para que la organización sea impecable, a los alumnos de la Escola de Turisme Sant Ignasi (Universitat Ramon Llull) que se ocuparon de la recepción de los delegados, y de la Escuela de Hostelería por la cena y la flexibilidad en aceptar comensales a última hora.

“Era notable las diferencias de visión entre los que ya llevamos muchos años en las espaldas, y las muchas generaciones, que aportan ideas, ilusión y obligan a estar en permanente actualización, si esa actitud continua, el futuro de la Asociación esta asegurado.”

Guillermo Briones

notícies breus

Mutua de Propietarios commemora el seu 175 Aniversari

A l'acte han participat Josep Ordeig , Director General de Mutua de Propietarios que ha aportat les principals perspectives de futur de l'Entitat, avalada pels seus

175 anys d'història. *Mutua de Propietarios* va ser fundada a Barcelona el 30 d'abril de 1835. En commemoració dels seus 175 anys d'història l'asseguradora prepara una sèrie d'actes a Barcelona i a diferents ciutats del país on la companyia té delegacions i oficines comercials. En motiu d'aquesta efemèride, s'ha constituït un Comitè d'Honor, la presidència del qual ha estat acceptada per S.M. El Rei Joan Carles I.

Ander Mirambell Viñas (p. 2002) Primer espanyol seleccionat per a participar en uns Jocs Olímpics d'hivern en la modalitat de "Skeleton"

Fernando Alfonso Moraga Llop (p. 1963), ha estat elegit vicepresident de la Asociación Española de Vacunología

50è aniversari de la inauguració de la piscina coberta del Sant Ignasi-Sarrià (1959-2009)

Aquest curs 2009-2010 fa 50 anys que la piscina del Sant Ignasi-Sarrià va començar a oferir servei als seus alumnes. Han estat 50 anys de servei als alumnes, famílies, abonats i altres entitats, i és per això que volem fer un petit "homenatge" a la instal·lació, celebrant una prova de 100x100 el dia 15 de maig (Festa Major de l'escola). Cent persones nedant cent metres en format relleus. Una prova en què, durant la història de la piscina, es va aconseguir el rècord mundial (1963), però que ara només intentarem tornar a posar en marxa. Així doncs, us convidem a participar-hi. Per formar part "dels 100", cal que us poseu en contacte amb Elías Estévez (a la piscina directament) o via mail a oriol.parera@stignasi.fje.edu, abans del 20 d'abril, per tal de poder concretar la vostra assistència a l'esdeveniment i l'hora de participació. Us hi esperem!!!

antics

noticiari

matrimonis

Cristina Carreras Ferrer Gabriel Aliaga Marín	1999
José Manuel Lorenz Giménez Ana Torra-Balarí Conde	1998

naixements

Primer fill

María José Angel Soteras Enciso Begoña Herrero Santaaulalia	1989
Ada Ignacio Mayol de Tord Beatriz Doménech Braseró	1996

Segon fill

Mariona Susana Méndez Sanmartín Ignasi Creus Martí	1988
Manolo Manuel Vidal-Quadras Fabra Mar Ferreres Gutierrez de San Miguel	1995 1996

Tercer fill

Ricard Ricard Vidal Puig Cristina Borrás Sardá	1987
Xavier Pere Grau Noguera Laura Cid Sagarra	1988

defuncions antics

1936 Francisco Creixell Pons
1939 Joaquim Maria Aragó Mitjans, S.J.
1940 Santiago Fisas Mulleras
1941 Luis Baruel Coll, S.J. Antonio Cortés Brunetti
1942 Josep Godall Estruch
1945 Domingo Hospital Ruaix
1947 Francisco Javier Molins Verdaguer
1960 J. Salvador Montagut i Guix
1997 Agustín Fresneda Cánovas

defuncions familiars

<i>Francisco Javier Molins Verdaguer, pare de</i>	
José Javier Molins Vara	1979
Ignacio Molins Vara	1980
M. Begoña Molins Vara	1983
Gabriel Molins Vara	1987
Teresa Molins Vara	1989
<i>i germà de</i>	
Ignacio Molins Verdaguer	1942
Luis Molins Verdaguer	1944
Ramón Molins Verdaguer	1945
Teodosi Molins Verdaguer	1951

<i>J. Salvador Montagut i Guix, germà de</i>	
Ricardo Montagut i Guix	1957
Lluís Montagut i Guix	1965
Javier Montagut i Guix	1969

<i>Mª Dolors i Conxita de Muller i de Abadal, germanes de</i>	
Rafael de Muller i Abadal	1987

<i>Josep Vall Nadal, pare de</i>	
Josep Vall Soum	1941

<i>Carme Fatjó Bruna, mare de</i>	
Fernando Junoy Fatjó	1958
Enrique Junoy Fatjó	1958

<i>Ricardo Boixeda Pages, pare de</i>	
Daniel Boixeda de Miquel	1966
Jorge Boixeda de Miquel	1967
Ricardo Boixeda de Miquel	1969
José Boixeda de Miquel	1970
Pedro Boixeda de Miquel	1972
Agustín Boixeda de Miquel	1973
Marita Boixeda de Miquel	1976
Ana Boixeda de Miquel	1979
Pablo Boixeda de Miquel	1979
Blanca Boixeda de Miquel	1981
Andrés Boixeda de Miquel	1982

Senat d'expresidents

JOSÉ MANUEL CASASNOVAS ROLDÓS (P. 1970)
President de l'Associació

El pasado día 12 de noviembre tuvo lugar la reunión anual del Senat d'Expresidents, órgano formado por aquellas personas que han sido presidentes de la Asociación, además del consiliario P. Roigé y el presidente actual. El motivo del encuentro es repasar las actividades realizadas durante el curso anterior y compartir los proyectos que para 2010 tenemos planteados, así como notificar los cambios habidos en la Junta.

“La experiencia y buenos consejos de los expresidentes nos ayudan a valorar mejor las iniciativas, repensando algunas y acelerando otras.”

José Manuel Casasnovas

La experiencia y buenos consejos de los expresidentes nos ayudan a valorar mejor las iniciativas, repensando algunas y acelerando otras. Notamos su disposición para seguir colaborando con la Asociación y ponerse, una vez más, al servicio de la Compañía de Jesús, lo que es un ejemplo a seguir para los que ahora estamos encargados de conducir nuestra Junta.

Un año más, Joan Maria Tintoré puso a nuestra disposición la sede del Real Club de Tennis Barcelona para poder realizar este encuentro, y nos invitó a una estupenda y muy sabrosa comida que desde estas líneas le agradecemos.

festajove

Divendres 7 de maig de 2010
5 anys promoció 2005

diadel'antic

Dissabte 8 de maig de 2010

70 anys promoció 1940
60 anys promoció 1950
50 anys promoció 1960
40 anys promoció 1970
25 anys promoció 1985
10 anys promoció 2000

Sant Ignasi-Sarrià
Associació d'Antics Alumnes

ANOTAT
No puc faltar-hi!

Déu no *sobre-viu* a la Creu: una visió de l'Encarnació

JOSEP COBO

Filòsof. Professor de sant ignasi-sarrià

Com hem de reconèixer la divinitat de Jesús? O amb altres termes, com hem d'entendre el fet mateix de l'Encarnació? Fins a quin punt podem admetre que Déu s'encarna en Jesús de Nazareth sense que Déu deixi de ser el Déu de la religió? Certament, molts creients, quan confessen l'Encarnació, segueixen tenint en ment el que defensava l'antic docetisme, una de les primeres falsificacions del cristianisme, és a dir: que Déu, a l'encarnar-se, es vesteix d'humanitat com ja ho feien les antigues divinitats gregues quan volien fer-se presents als ulls dels homes. En aquest sentit, el cos de Jesús de Nazareth fora tan sols el recobriment —la pell— d'un "déu" que seguiria sent, a la fi, el que era abans d'encarnar-se. En aquest sentit, Jesús hauria estat "un déu passejant-se per la terra" i la Resurrecció una mena de "tornar a casa per... Pasqua". Si les primeres comunitats creients refusaren aquesta visió de l'Encarnació fou perquè, si Jesús no hagués estat vertaderament home, aleshores no hi hauria, pròpiament, salvació per a cap de nosaltres... ja que només un déu podia haver estat capaç de fer el que Jesús va fer. Hi ha també una manera més actual —menys teista— de dir, si fa no fa, el mateix i que passa per afirmar que, pròpiament, no va ser un ens diví, sinó l'esperit de Déu el que habità l'home que fou Jesús. Des d'aquesta òptica, Jesús fou l'home que va acollir sense cap mena de resistència l'esperit mateix de Déu, l'home que va poder mantenir-se fidel fins a la mort a l'impuls d'aquest esperit. Així doncs, Jesús no ens salvaria perquè fos Déu, sinó que, més aviat, va ser reconegut com a Déu perquè ens va salvar. Amb altres paraules: Jesús exemplificaria que la vida de Déu és una possibilitat de l'home; que l'home, com a tal, pot arribar a viure la veritable vida de Déu. Déu es faria accessible, com qui diu, a través de Jesús.

Ara bé, aquesta manera de veure les coses encara es troba massa sotmesa als límits de la sensibilitat religiosa com perquè la Creu ens reveli, en el sentit fort del terme, alguna cosa de la realitat de Déu. Una sensibilitat religiosa sempre

es troba davant d'una determinada concepció de la divinitat, la qual és reconeguda, per defecte, com ara la font de la vida veritable. Per a qui posseeix una sensibilitat religiosa es tracta, a la fi, de connectar-se o participar d'aquell esperit

“ **Jesús fou, de fet, l’home que va aconseguir fer palès, precisament, la força pròpia de l’amor incondicional de Déu.**”

Josep Cobo

o força que ha de garantir la nostra plenitud. Així doncs, des de qualsevol de les dues interpretacions anteriors, Jesús fou, de fet, l’home que va aconseguir fer palès, precisament, la força pròpia de l’amor incondicional de Déu o, per dir-ho de manera més actual, de l’amor amb el que Déu s’identifica. Però m’atreviria a dir que una lectura més afinada dels relats de la Passió no ens permet dir que el Crucificat representi —o millor dit, exemplifiqui— una determinada idea de Déu, ni tan sols la d’un Déu misericordiós. Si aquest fos el cas, aleshores Déu romandria més enllà de la Creu com ara una possibilitat de l’home, una possibilitat, a la fi, independent de la Creu. La Creu hauria estat tan sols una prova de fidelitat, el pas del Rubicon de l’existència creient. Ara bé, si la Creu és reveladora de la realitat mateixa de Déu i no tan sols il·luminadora

d’una determinada concepció de la divinitat és perquè, d’alguna manera, ens obliga a reconèixer que a la Creu no mor tan sols l’enviat, sinó Déu mateix. Si Jesús hagués estat simplement aquell que va ser capaç, com qui diu, de mantenir-se fidel fins a la mort al manament diví de la misericòrdia res de nou se’ns hauria revelat de Déu, donat que la possibilitat d’un Déu misericordiós era, com és sabut, una possibilitat admesa pel judaisme tradicional. El que cap jueu, però, no podia —ni pot encara— admetre fàcilment és que la misericòrdia del Crucificat se’ns donés no ja com a exemple de fidelitat creient, sinó com ara la misericòrdia mateixa de Déu. O amb altres paraules: el motiu de l’escàndol jueu és que, des de la fe cristiana, el lliurament del Crucificat no és reconegut tan sols com ara el lliurament d’un home exemplar, sinó com ara el lliurament —el sacrifici, l’amor— mateix de Déu. Per tant, la fidelitat del Crucificat no pot comprendre’s únicament del costat de l’home, és a dir, com ara la resposta humana al manament diví, sinó com ara la definitiva resposta de Déu al reclam de l’home. Per això confessem que el Crucificat no representa Déu, sinó que és

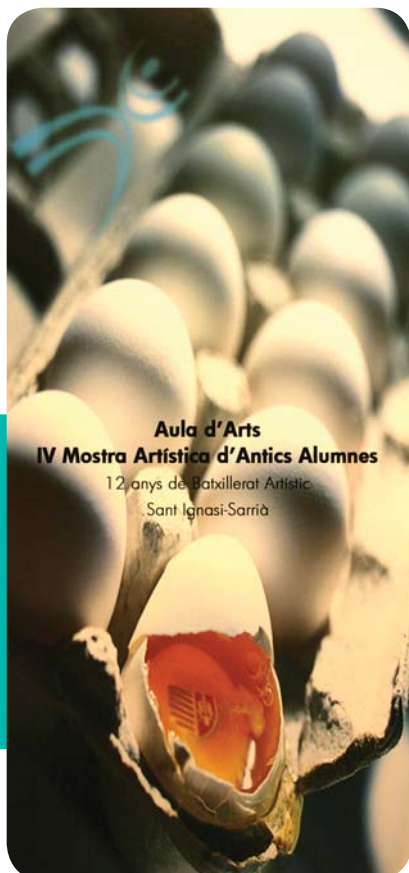
Déu mateix. I això, certament, no pot ser reconegut sense qüestionar la ubicació mateixa de Déu. Encarnació significa Déu se'ns dona sencera i cap divinitat no acaba de donar-se del tot on sobreviu a la Creu, és a dir, on continua vivint, com qui diu, per sobre de la Creu. Déu s'identifica amb el Crucificat de tal manera que de Déu en si mateix tan sols ens queda el nom. L'escàndol de la Creu —i no hi ha pròpiament revelació sense escàndol—, allò que cap sensibilitat típicament religiosa pot admetre, és que Déu ja no pot ser reconegut ni com a àngel de la guarda ni com ara aquella força que es troba disponible amb independència de la Creu. Jesús mor, cal subratllar-ho, com un abandonat de Déu. Ni el Silenci de Déu no va ser pas un silenci estratègic ni la Creu, una prova. La Creu va suposar el fracàs d'una divinitat concebuda com ara una solució al problema de l'existència. L'esperit diví, l'esperit que, en principi, semblava habitar a l'interior de Jesús, l'esperit que va ser capaç, fins i tot, de ressuscitar els morts, no va poder transformar el cor endurit dels homes i, per tant, no va demostrar ser, a la fi, prou diví. Aparentment, el Món pronunciava, un cop més, la darrera paraula. Així, no ens ha d'estranyar pas que els deixebles deixessin inicialment de creure en aquell que anunciava en nom de Déu, la proximitat dels dies finals. Per a un jueu —i els deixebles, certament, ho eren—, la Creu venia a confirmar que Déu encara es trobava més enllà; que com a creients no podien fer altra cosa que romandre novament a l'espera de Déu. La Creu els va acabar de confirmar, precisament, allò que ja sabien de bon començament: que per a un jueu, la situació de l'home davant Déu no és la de qui connecta o participa de la força divina, sinó la de qui es troba sotmès a la seva transcendència i, per tant, al seu Manament. Des del punt de vista jueu, de Déu tan

sols posseïm la Llei. D'altra manera: perquè de Déu, en si mateix, tan sols tenim el nom, ens trobem sotmesos a la seva Voluntat. Certament, perquè la presència de Déu és la de la seva absència, el Món se'ns ofereix com a do —com a Creació, com a Testament—. Però per la mateixa raó, el reclam de l'exclòs —de l'orfe, de la vídua, de l'estranger— m'obliga també com ara només Déu pot fer-ho. Des de la seva radical transcendència, la veu de Déu s'identifica amb la de l'abandonat de Déu. L'experiència de trobar-se lliurat a una benedicció originària és, per tant, solidària del fet de trobar-se sotmès a la Voluntat de Déu. Perquè Déu sempre es troba més enllà de qualsevol imatge o concepció de la divinitat —fins i tot de la concepció de Déu com a “esperit bo”— el reclam de l'orfe se'ns dona com ara el reclam de Déu, és a dir, com ara aquella demanda infinita i indefugible que ens obliga més enllà, fins i tot, de les nostres possibilitats. Perquè Déu no se'ns dona en veritat com a solució al problema de l'existència, perquè els homes patim, a la fi, una mateixa orfandat, som germans que ens devem, els uns als altres, la vida. Una altra cosa, però, és que, pel comú, visquem allunyats del que som, és a dir, sotmesos a la seducció dels ídols. Per això només els pobres d'esperit —els des-animats— es troben en la situació dels qui poden invocar a Déu en veritat. Des de la perspectiva jueva, ningú no pot preferir ésser el que, en definitiva, és. Ningú no pot preferir romandre en la seva nuesa. Però la veritat és aquesta: que tots som, a la fi, hereus d'un Pare absent. Aquesta i no altra és l'arrel del voler humà, de la veritable llibertat. I és que no hi ha pas altra llibertat que no sigui la de qui respon a una demanda infinita. Qualsevol altra decisió no fora més que un cedir a la inclinació més forta. En qualsevol cas, la transcendència de Déu és tan radical —tan incompatible amb el

Món— que el fet de romandre a l'espera de Déu coincideix amb el fet d'esperar la fi del Món, el judici final de Déu. Per a un jueu, després de la Creu seguim, doncs, com estàvem.

Ara bé, des del punt de vista cristià, aquesta història no acaba, com sabem, amb la Creu. Per als cristians, no hi ha Creu sense Resurrecció. El testimoni dóna fe del que difícilment podem admetre des d'una sensibilitat típicament religiosa: que Déu se'ns dóna com ara la resurrecció del Crucificat i que, per tant, no hi ha Déu al marge de la Creu. Aquesta resurrecció no és altra que la vida que se'ns ofereix com a misericòrdia, com a perdó impossible, en el bell mig de l'Infern. Jesús, com sabem, perdona al seu botxí, trobant-se sotmès a l'implacable Silenci de Déu, és a dir, perdona com ara un abandonat de Déu. No podem dir, per tant, que hagués seguit instruccions. El seu perdó no és el d'un heroi moral, el de qui sap el que ha de fer per guanyar-se la seva justificació, però tampoc podem dir que el Crucificat hagués estat posseït per l'esperit diví com si el seu cos fos el d'una titella. Així doncs, qui perdona en veritat en aquella Creu? Honestament, hauríem de reconèixer que ni tan sols Déu, ni tan sols l'home. O amb altres paraules: seguim sense saber-ne gran cosa de Déu en si mateix. O com deia Atanasi: Déu s'identifica amb el Crucificat —es fa home— perquè l'home pugui renéixer de les seves cendres —perquè l'home pugui esdevenir Déu—. A la fi, l'únic que podem dir de Déu és el que podem contar. Déu és la seva història, la història del Crucificat. A peu de Creu, Déu només pot ser admès com ara la història de Déu, millor dit, com ara la història en què Déu consisteix i que, cristianament, s'exposa, tot i que crípticament, en el dogma trinitari. La Fe reconeix, precisament, que el lliurament del Crist no és altre

que el sacrifici mateix de Déu, l'expressió del seu amor. La relació de l'home amb Déu no es decideix, per tant, del costat de l'home, de l'esforç, a la fi ascètic, de l'home per posar-se a l'alçada de Déu, sinó del costat de Déu. El sacrifici religiós —el sacrifici que reconcilia l'home amb Déu— no és, per tant, de l'home, sinó de Déu. La Creu suposa la crisi de la relació típicament religiosa de l'home amb Déu. No altra cosa ens ve a dir Joan en el seu pròleg, si és que sabem llegir-lo amb ulls oberts: si la Paraula —és a dir, el Crucificat— ja era de bon començament juntament amb Déu és perquè el sacrifici de Déu pertany a la seva essència, que no podem concebre a Déu al marge de la seva immolació per a nosaltres. Déu, de bon començament, va voler morir perquè l'home pugui viure la vida de Déu. Amb altres paraules: Déu no sobreviu (literalment, no viu per sobre) a la Creu perquè l'home pugui (re)viure més enllà de la mort com a Esperit de Déu. Déu ha de morir a la Creu —Déu ha d'identificar-se amb el Crucificat— per tal que Déu reneixi —ressusciti— juntament amb l'home de les cendres comunes de Déu i l'home. El testimoni, en tant que dóna fe del que en veritat va tenir lloc, reconeix que la resposta fidel de qui no abandona a Déu malgrat haver estat abandonat per Déu és la resposta mateixa de Déu a l'esperança de l'home. A la fi, el que ens obliga en veritat no és tant la radical transcendència de Déu, com ara la seva misericòrdia i, per això, confessem que el Crucificat és Senyor. Certament, altres religions ofereixen paraules que, sens dubte, “ens ajuden a viure”. Però la qüestió és si hi ha vida més enllà de l'Infern o no. Qualsevol altra paraula no pot ser més que penúltima.

Aula d'Arts 2010 Exposició

CELIA ALLOZA

*Cap del Departament d'Educació Visual i
Plàstica Sant Ignasi-Sarrià*

El dia 4 de febrer ens vam trobar per inaugurar l'exposició «Aula d'arts 2010». En aquesta ocasió celebràvem la 4a Biennal i, un cop més, vam poder gaudir d'una tarda entranyable, plena de records, retrobaments d'adolescents amb professors i antics alumnes en presència d'un pessic dels seus actuals treballs que han fet evident la qualitat i la riquesa de la diversitat artística: escultura, disseny, dibuix, pintura, fotografia digital, moda, vídeo, restauració...

Aquí, al Sant Ignasi, la majoria d'ells van fer els primers gargots. Ja en són dotze, els anys que tenim Batxillerat Artístic a l'escola i l'aula d'arts va ser el seu laboratori. En aquest moments "la clova de l'ou" s'ha esquerdat i han sorgit amb força totes aquestes obres d'art.

“... un pessic
dels seus actuals
treballs que han fet
evident la qualitat
i la riquesa de la
diversitat artística...”

Celia Alloza

Retiro en Manresa

Alimento para el alma

CRISTINA PORTA (P. 2005)

El domingo 21 de febrero tuvo lugar en La casa de ejercicios espirituales de Manresa el retiro dirigido a los antiguos alumnos. Cuando me lo dijeron, dudé entre ir o no, pero finalmente el domingo vencí a la pereza y a las 9.15 estaba en el coche decidida a llegar a Manresa. Una vez allí, no sin antes haber dado unas cuantas vueltas por los alrededores de Manresa, nos recibió el jesuita Xavier Melloni.

Durante la mañana tuvimos tiempo de leer tres textos preciosos. Dos del inspirador Anthony de Mello y un salmo. Para la lectura de cada texto teníamos alrededor de una hora para profundizar en él, reflexionar e irnos abriendo a Dios en cada respiración; inspiración: dejo que Dios entre en mí; expiración: expulso de mí todo aquello que me distrae.

A continuación, nos esperaba una deliciosa comida y un descanso en el que pudimos charlar tranquilamente. Mientras, los más atrevidos salieron a dar un breve paseo por los alrededores de la casa bajo una fina lluvia que nos acompañó durante todo el día.

Tras el descanso, llegó uno de los momentos más emocionantes del día: la hora de poner en común nuestras reflexiones y opiniones de la jornada. Algunos hablamos mientras el resto escuchaba atentamente. Lo que más nos preocupaba era la dificultad que tenemos a veces para encontrar aquellos momentos de reflexión con Dios. En un mundo donde nos rodean multitud de distracciones, ¿cómo no caer rendida en la cama tras una dura jornada en la universidad? ¿cómo ir el sábado por la tarde a misa al Casal Loiola? ¿cómo perder la noche del sábado porque al día siguiente hay que madrugar para ir a un retiro espiritual? Pues a veces cuesta, y muchas otras da pereza, pero como me dijo un señor al que siempre recordaré como un gran sabio, “al cuerpo lo alimentamos cada día, pero ¿y al alma?”.

Tras la puesta en común, misa en “La Cova” y despedida con una “Salve” que aunque aun no haya conseguido saberme la letra exacta, siempre me ha infundido paz.

Como conclusión: no se olviden de su alimento para el alma, y si lo hacen, no se preocupen, tarde o temprano, ésta se lo recordará.

Una agència de cercatalents voluntaris?

Per què no?

MIQUEL COLL D'ALEMANY

president@dynamis.cat

Antic Alumne del Col·legi de Casp (P. 1952)

Fa temps que les empreses més dinàmiques, quan cercaven bons directius i professionals experimentats en general per a llocs estratègics, van descobrir els eficaços serveis dels *headhunters* o cercatalents, que són agències de selecció de personal especialitzades en aquest segment tan important del mercat de treball (proveïdes d'una àmplia base de dades de candidats interessants/competents, disposats a canviar de feina si la proposta és atractiva).

Des de fa dos anys, un equip de persones interessades en **dinamitzar el tercer sector social i cultural**, és a dir, les entitats sense afany de lucre més nobles i meritòries, amb la incorporació de directius voluntaris experimentats, **estem posant en marxa una mena de “cercatalents voluntaris”**, és a dir, una **agència de voluntaris qualificats** que està reclutant bons professionals jubilats, prejubilats o semijubilats -homes i dones-, disposats a treballar uns anys de franc, en benefici d'associacions o fundacions amb necessitat de reforçar o renovar els seus quadres directius. Miquel Vila Despujol, antic alumne de Sant Ignasi-Sarrià, és un dels voluntaris de l'equip gestor d'aquesta original iniciativa.

Els lectors interessats que us trobeu en aquestes circumstàncies (executius amb temps disponible i ben disposats per al treball voluntari)

convé que ens envieu el vostre historial. Aquest pas previ no compromet encara a res. És quan l'agència us proposi una col·laboració concreta, que haureu de decidir si us convé o us interessa, i concretar llavors els termes de la vostra presentació.

Aquesta iniciativa és complementària de la de les diverses bosses de treball voluntari no especialitzades, com pot ser la de Càritas, la de la web “hacesfalta.org” o la de la Federació Catalana de Voluntariat Social. Cal no confondre tampoc la nostra agència, *Dynamis*, amb les que recluten professionals voluntaris per ser només assessors externs, com fan SECOT o VAE. La nostra els recluta per incorporar-los a les entitats no lucratives de forma més estable.

Participa!

LA NOVA SECCIÓ DE L'ESTOL

Animeu-vos a participar!

ENS PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES FOTOGRAFIES O ESCRITS

Que maco?

8 de març ...història d'una nevada

CARME OLIVELLA

Secretaria de l'Associació

10:30 H. DEL MATÍ:

Emocionada veig com comença a nevar al Sant Ignasi. Que maco!

12:30H DEL MIGDIA:

Continua nevant però com que ha plogut no crec que agafi. Quina llàstima! (inconsciència en dic ara!)

14:30H DE LA TARDA:

He anat a dinar i el terra començava a estar empolsinat de blanc però en sortir del menjador.... Déu me'n guard! Ja hi ha dos dits de neu a tot el col·legi!

15:30H DE LA TARDA:

Molts pares vénen a recollir els alumnes. El cel està de color gris, neva amb força... amb molta força!!! El terra ja no es veu, tot ell és una catifa de color blanc.

16:30H DE LA TARDA:

Els cotxes ja no poden arribar fins al col·legi. El carrer Carrasco i Formiguera és una pista verda, i no diguem el carrer Anglí, encara que, en comptes de esquiadors el que hi ha és un caos circulatori amb cotxes i més cotxes atrapats per la neu.

18:30H DE LA TARDA:

Marxo a peu cap a casa. Primera caiguda al carrer Carrasco i Formiguera. Segona caiguda a la Via Augusta.

Era avui que a les 10:30h del matí deia allò de "Que maco"????

ENVIEU-LES A L'ADREÇA DE MAIL:

antics@stignasi.fje.edu

Casal Loiola

Comunitat de vida cristiana

XAVIER CASANOVAS (P. 2001)

«Una porta oberta enmig de la ciutat de Barcelona... un espai de creixement per contribuir a una societat millor.... Seguint l'estela ignasiana en la radicalitat del seu lema: “en tot servir i estimar”...»

Aquestes paraules inicials defineixen perfectament el que vol ser el Casal Loiola. El Casal és un edifici situat al carrer Balmes 138 de Barcelona. És un projecte iniciat ara fa 20 anys de la mà de les Comunitats de Vida Cristiana (*Fòrum Adults, Fòrum Joves i Berchmans*) i de la Companyia de Jesús. Durant aquests darrers anys ha obert les seves portes a noves realitats i ha crescut de forma considerable donant servei a gent de totes les edats i amb inquietuds diferents.

Predicant una bona notícia enmig d'una ciutat secularitzada

Els estudiosos diuen que Barcelona és una de les ciutats més secularitzades d'Europa. És en aquesta realitat en la qual el Casal Loiola s'insereix i té sentit com a projecte. **Obrim les portes a la ciutat per visualitzar grups i comunitats que reunits entorn de la fe busquen la pràctica de la radicalitat cristiana en la seva vida.**

L'itinerari comença amb el *CIM*, espai de nens i nenes de 6 a 14 anys que es troben cada

dissabte. Continua amb *Joves Loiola*, servei per a joves de 14 a 17 anys que ofereix experiències de voluntariat i centralitza les catequesis de confirmació d'algunes escoles dels jesuïtes i de religioses d'espiritualitat ignasiana de Barcelona (Sant Ignasi, Casp, SEK, Sagrat Cor Diputació...). L'any passat es van confirmar més de 120 nois i noies sortits del Casal, alumnes de diferents escoles (uns 80, al Sant Ignasi i uns 40, a l'Església de Casp).

Universitaris Loiola és una de les comunitats d'universitaris cristians amb més força dins de la diòcesi. Cada setmana més de 50 joves es troben per anar creixent en la fe dins aquesta etapa de la vida.

A partir d'aquí comença el camí comunitari. A més a més de les Comunitats de Vida Cristiana (comunicat mundial, de seglars, que viuen i es reuneixen segons l'espiritualitat ignasiana: Exercicis Espirituals, discerniment, acompanyament, compromís de servei...) abans esmentades el Casal compta amb *l'Espai Ignasià*, comunitat de joves professionals (de 23 a 30

anys) o *Tornar a Creure*, itinerari diocesà per a persones que tornen a la fe.

El moment àlgid: l'eucaristia dels dissabtes a les 19.30h, on des d'un llenguatge jove i trencador, joves i més grans es troben per celebrar la vida.

Xerrades, seminaris, cursos i diferents projectes socials

El Casal Loiola ofereix un ventall molt gran de cursos, xerrades, tallers,... tant al matí com a la tarda. Alguns dels cursos oferts aquest any han estat: "Introducció al Cristianisme" (pel Josep Cobo, professor de Filosofia del Sant Ignasi), "Tres punts de llum" entorn al diàleg interreligiós (amb la participació també d'un antic alumne, el Xavier Melloni), "Introducció a la filosofia" (als matins), "Curs de Preparació al Matrimoni", "Dansa contemplativa", Seminaris (Bch), oberts, sobre els evangelis sinòptics amb una visió diferent (F. Riera sj) i el darrer sobre el text "De Cafarnaüm a Jerusalem" (T. Suau pvre mallorquí).

El Casal és també la seu d'entitats de solidaritat i de formació en relació amb el Tercer Món, com ara VOLPA, *EnxarTxad* i *Apropar*, així com d'espais de creixement humà: corals, ioga, aula d'estudi...

El Casal Loiola, 20 anys oferint un espai de creixement humà i espiritual per a les persones.

Aquest any 2010 celebrem els 20 anys del naixement d'aquest projecte que pren cada dia més i més força, consolidant-se com un espai de referència per a molta gent.

“Durant aquests darrers anys ha obert les seves portes a noves realitats i ha crescut de forma considerable donant servei a gent de totes les edats i amb inquietuds diferents.”

Xavier Casanovas

Davant la dificultat cada cop més gran de trobar espais on compartir la fe, vivències espirituals, recessos o pasqües en comunitat, podem considerar el Casal Loiola com un espai realment privilegiat avui en dia.

Acabo amb una senzilla i cordial invitació a tots els Antics Alumnes: acosta't al Casal i t'informarem de tot el que fem! Trobaràs molta informació a la nostra web:

www.casalloiola.org

Ex alumnos/as en el mundo

Borja de Muller (P. 1997)

Ingeniero de Caminos, Canales y Puertos (UPC)

Master en Relaciones Internacionales (Columbia University)

BORJA DE MULLER

Desde el año 2006 reside en Nueva York con su esposa Mar trabajando como consultor en McKinsey&Company. A través de esta consultora actualmente colabora con la Fundación Clinton prestando apoyo a las actividades de emergencia en Haití.

“**La verdad que uno se siente bien pequeño ante la magnitud del desastre. Es tan difícil... incluso para los afortunados.**”

Borja de Muller

Hace casi 4 años te trasladaste a vivir a Nueva York, ¿Cuál fue tu principal motivación a la hora de aceptar un trabajo en el extranjero?

Siempre he tenido muchas ganas de vivir en el extranjero. La verdad que desde joven tuve la oportunidad de hacer estancias fuera, y me da la sensación que cuando uno está en el extranjero está más atento a su alrededor, a la gente con la que se encuentra, a descubrir lugares en los que no ha estado...más abierto, más “vivo”.

Ahora resido con mi mujer, Mar, en NY, una ciudad increíble, mezcla de contrastes y de gente diversa. Yo me mudé allí para realizar el master en relaciones internacionales. Durante el verano del master, Mar y yo nos casamos y ella se vino a vivir a conmigo; encontró un trabajo que le gusta mucho con Dragados. Al acabar el master, yo pedí el transfer de Madrid a la oficina de McKinsey de NY. Y así es como ahora estamos Mar y yo en la Gran Manzana.

Poco después de que tuvieran lugar los terremotos en Haití, el pasado 12 de enero, te trasladaste a la isla para participar en las tareas de reconstrucción y normalización del país. ¿Cómo surgió esta posibilidad y qué trabajo estás desarrollando?

La organización Partners in Health (PIH) es el mayor proveedor de sanidad de Haití y cuenta con doce hospitales centrados en una de las zonas más pobres del país. Tras el terremoto, ha asumido también un papel fundamental en temas de salud en la capital, tomando el control inicial del Hospital Universitario así como estableciendo varios centros médicos móviles por la ciudad. Esta organización solicitó apoyo a la Clinton Health Access Initiative (CHAI) en la gestión de su cadena de suministro para hacer frente a las necesidades generadas por el terremoto, y a su vez, CHAI pidió a McKinsey que le ayudara a mejorar esa cadena de suministro a corto y medio/largo teniendo en cuenta la nueva situación de Haití después del terremoto.

Personas sensibilizadas de todo el planeta están colaborando económicamente a través de organizaciones no gubernamentales. ¿En forma de qué llegan estas ayudas? ¿Existe un trabajo de coordinación entre todas las partes y mecanismos de control del uso eficiente de los recursos?

Yo no tengo una visión global de la gestión de esta ayuda. Desde luego mucha ayuda está llegando, pero las necesidades son todavía mayores...y lo seguirán siendo cuando las cámaras se vayan! En una primera fase post-desastre la coordinación es difícil y, en el caso de Haití con un gobierno que ha quedado completamente debilitado todavía más. Es clave que se forme una visión global de reconstrucción del país entre los actores clave, y esperemos que la conferencia de donantes en Nueva York sea un gran paso adelante para alinear esfuerzos.

Pero desde luego, la ayuda de la gente es necesaria y lo seguirá siendo. Así que todo lo que se pueda hacer será bienvenido y, probablemente, bien utilizado.

Al margen de la atención a los damnificados/as por el seísmo, ¿Cuáles son las necesidades actuales?

Yo creo que es fundamental el conseguir esta visión global. El terremoto ha sido horrible. Sin embargo, una vez ocurrido, hay que tomarlo como una oportunidad para reconstruir el país mejor de lo que era antes; es un doloroso “borrón y cuenta nueva”; suena frío, pero creo que se ha de tomar así. Muchas cosas en ese país no funcionaban antes del terremoto: un país pobre, azotado una y otra vez a lo largo de su historia, y olvidado... El sistema educativo y el sistema sanitario apenas funcionaban. Ahora hay que crear estructuras nuevas y fuertes para que puedan sacar (aunque sea poco a poco) a este país adelante. Es un país con gente muy trabajadora, entrañable y merecedora de un buen futuro.

En un par de semanas empezará la época de lluvias. Las necesidades van a ser muchas tanto en

temas de salud (malaria, dengue,...) como en muchos otros. Hasta ahora se trataba sobre todo de salvar vidas, pero ahora viene lo más complicado.

Desde que te levantas hasta que te acuestas,
¿Cómo es tu día a día?

Durante las pasadas tres semanas, he coordinado las operaciones de compras y logística desde Santo Domingo con el equipo de CHAI y juntos hemos establecido una serie de procesos de previsión de demanda y organización eficiente de envíos. La verdad que ha sido un éxito, y una experiencia fenomenal colaborar con gente tan motivada!

La última semana estuve en Haití. Centré mi trabajo en la organización del almacén principal que PIH ha abierto en Puerto Príncipe y me alojaba en uno de los dos hoteles que todavía se encuentran en pie. De allí, me dirigía todas las mañanas al almacén. El viaje de ida y vuelta daba francamente pena. 40 minutos de ver casas destrozadas y tiendas de campaña en todos los espacios libres de la ciudad. De allí al hotel y vuelta a empezar.

me si tenía 5 minutos, me comento que se sentía afortunado porque él y su familia estaban bien ya que no estaban en su casa en el momento del terremoto. Sin embargo, todo lo que había conseguido estaba ahora entre escombros. Sus dos hijos ya no iban a la escuela pues ésta también había caído, su mujer en la calle, y él se quedó sin trabajo de un día para otro porque la empresa de informática para la que trabajaba había “desaparecido” en un día. Buscaba trabajo de lo que fuera en el almacén... Y este es el caso del afortunado... Algo abrumador. La verdad que hay que dar gracias a Dios de la suerte que tenemos por lo que nosotros consideramos “normal”, y que es tan diferente a tantos otros “normales” de otra gente.

A nivel personal, ¿cómo estás viviendo y qué estás aprendiendo de esta experiencia?

La verdad que uno se siente bien pequeño ante la magnitud del desastre. Es tan difícil... incluso para los afortunados. El otro día se me acercó un señor con muy buen aspecto y una gran sonrisa que entró en el almacén. Tras pedir-

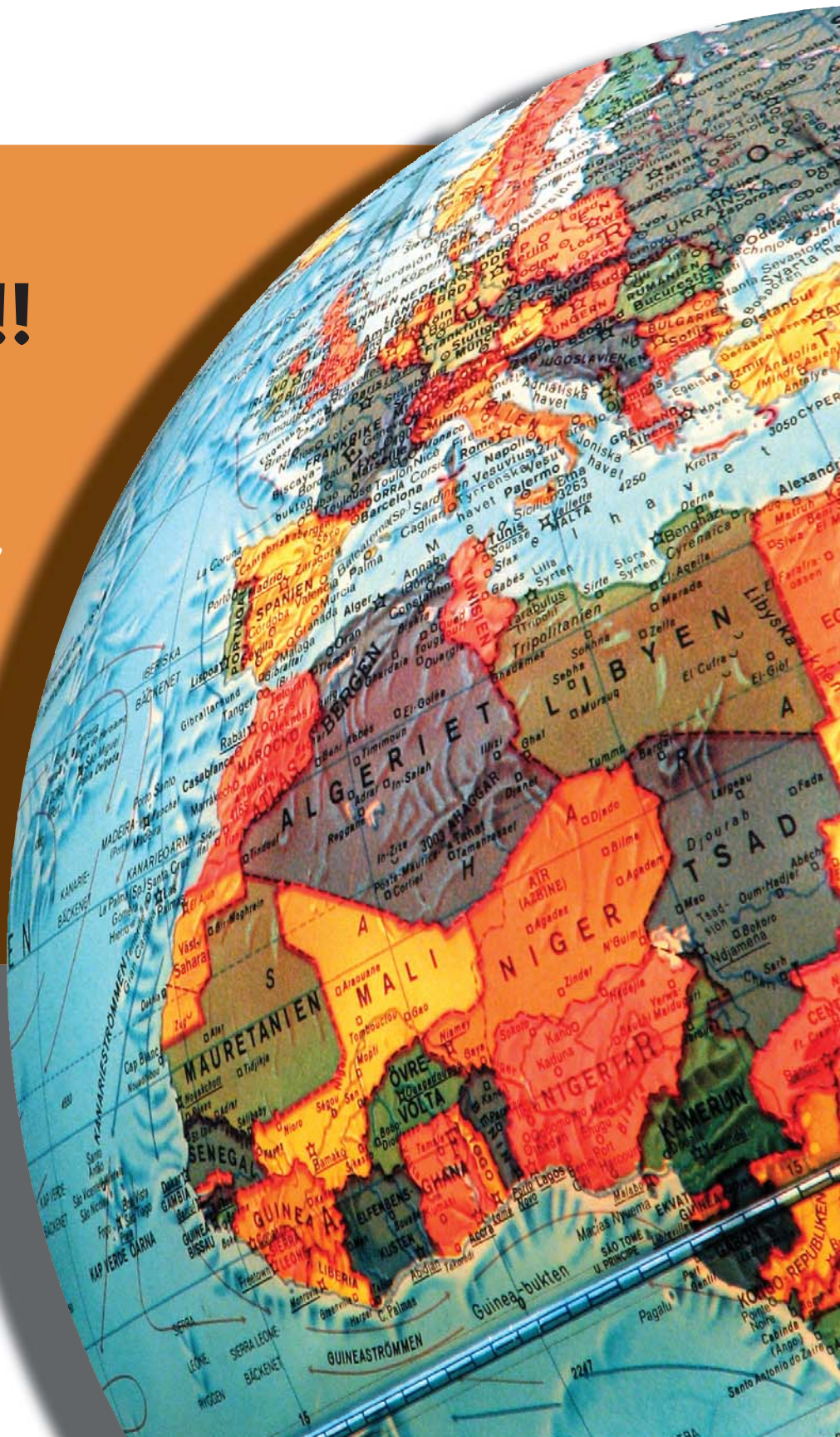

Antic Alumne!!!

SI ESTÀS VIVINT
A L'ESTRANGER
I T'AGRADARIA
EXPLICAR LA
TEVA EXPERIÈNCIA,
ENVIA'NS UN
CORREU
ELECTRÒNIC
I ENS POSAREM
EN CONTACTE
AMB TU.

ASSOCIACIÓ D'ANTICS ALUMNES
antics@stignasi.fje.edu

Conocí a Vicente Ferrer en Anantapur, India, donde trabajé unos meses como voluntario en la fundación que lleva su nombre. Esa fue mi primera experiencia en el área de la cooperación al desarrollo y no podía empezar mejor mi nueva carrera profesional: descubrí el gran trabajo que ha hecho este ex-jesuita que dedicó 40 años de su vida a desarrollar una de las zonas más áridas y pobres del Sur de India.

Vicente Ferrer

Ha muerto un gran hombre

TONI SEGARRA TORRES (P. 1987)

La Fundación Vicente Ferrer consigue fondos a través de la figura del apadrinamiento. Gracias a los 130.000 padrinos españoles que pagan mensualmente sus cuotas, se ha conseguido beneficiar a cientos de miles de personas de bajos recursos. Es un ejemplo de eficiencia y pude comprobar *in situ* los resultados del trabajo de un equipo profesional formado por más de mil trabajadores locales.

La Fundación ha construido en Anantapur 3 hospitales, un centro de atención a enfermos de VIH, un centro de planificación familiar, 26.000 casas. Ha ejecutado un ambicioso programa de alfabetización de niñas, ha puesto en marcha 1.600 pequeñas escuelas, ha dado becas a más de 800 jóvenes para acudir a la universidad, ha creado internados para discapacitados.

Mientras estuve en Anantapur tuve poca oportunidad de hablar con Vicente. El se encontraba bastante débil y durante un tiempo no se le vio mucho por

la oficina. Nunca olvidaré el día que le conocí. Fui a saludarle a su despacho y me dijo *“tú te crees que vienes a salvar al mundo, pero te vienes a salvar a ti”*. Y que razón tenía: a veces los cooperantes tenemos un cierto complejo de *“salvadores del mundo”*, pensamos *“pobrecitos estos, necesitan nuestra ayuda”*, sin tener en cuenta que a veces nos aportan más ellos a nosotros.

Vicente era básicamente un hombre de *acción*. Eso es lo que explica en su segundo libro. Cuenta cómo, si bien llegó a la India para *orar* (realizando ejercicios espirituales con el resto de compañeros jesuitas en Bombay), acabó decantándose por la *acción* como medio de ayudar a los demás. Me llama la atención que siendo un hombre muy religioso, jamás intentó evangelizar a nadie. El respetó las religiones locales y puso todos sus esfuerzos en ayudar a mejorar la calidad de vida de los habitantes de Ananatapur, comprendiendo lo que significa la diversidad. Luchó contra la marginación de los intocables, de las mujeres, de los discapacitados.

Vicente era una persona sabia y como tal nos dejó frases célebres. De todas ellas me quedo con esta: *La pobreza no está para ser entendida sino para ser resuelta*.

Untanu, Fadaru (adios, padre, en lengua telugu)

Fundación Vicente Ferrer

FUNDACIÓN VICENTE FERRER
www.fundacionvicenteferrer.org

“ **Nunca olvidaré el día que le conocí. Fui a saludarle a su despacho y me dijo “tú te crees que vienes a salvar al mundo, pero te vienes a salvar a ti”.**

Toni Segarra

Diez años, diez antiguos y un jesuita en la selva de Bolivia

SANTIAGO SANTOMÁ JUNCADILLA (P. 1968)

El viaje de San Ignacio a San José es muy bonito, tienes selva a lado y lado del camino y pudimos ver monos y una especie de marmota con el lomo rojizo y “hartos” pájaros. La puesta de sol fue deliciosa.. Aquí en el internado de las monjas de Jesús María, para mi horror es costumbre levantarse a las 5,30 de la mañana.. Vamos a rezar el láudes y después visitamos el pueblo, es auténtico, casas hechas con troncos y cubiertas con hojas...

Hoy he ido con el hermano diacono Michele a vacunar a cuatro comunidades. Es impresionante la cantidad de “peladitos” que hay. He visto muchísimos niños recién nacidos, la mayoría enfermos esperando a que alguien pasara por su comunidad y les pudiera recetar alguna cosa. Mientras tanto, sus padres los pintan enteritos de negro, rituales que según ellos les mejorarán. Son indios auténticos, las casas de madera, no saben castellano y muchos de ellos conservan sus vestidos, cazan con arco... Al entrar en una casa de la “grandaria” de mi cuarto y ver que en ese espacio viven siete personas, sin camas, con gallinas, cerdos y mil porquerías, pienso: qué suerte tenemos! Pero al ofrecernos chicha y pan...amplio mi pensamiento y digo: que tontos, egoístas, insensibles ...somos! Porque ellos que no tienen nada, nos dan todo y nosotros que tenemos todo, ¿no damos nada?..”

Estas líneas son un fragmento del diario de Guillermo, primero de Bachillerato. Diez y seis años., escrito en agosto del año 2001 en el primero de los nueve viajes de Jose Montobbio a Bolivia con alumnos-alumnas del colegio.

San José de Cabitú es un pobladito inmerso en la selva amazónica de Bolivia, en donde una comunidad de religiosas de Jesús María, acudiendo a la llamada de los jesuitas, construyeron una residencia para los chavales que no pueden desplazarse varias horas o días desde por la selva para asistir al colegio. Estas religiosas, además de acoger a los chicos y chicas, también les dan clases de refuerzo y les enseñan a cultivar un huerto etc.

A varias horas en coche, por caminos muchas veces intransitables, esta San Ignacio de Mojos, población mayor, antigua Reducción de los Jesuitas en la que han vuelto a restaurar la antigua iglesia, han formado una orquesta que ha recuperado las piezas musicales de la antigua reducción y han construido también una residencia para estudiantes.

Allí, durante los meses de agosto, estos alumnos, ahora ya antiguos alumnos, Guille Santomá, Maria Sentís, Juan Fabregas, Sara y Pau Codina, Jaume Coll, Pepe Agell, Adriana Cortés, Luis

“... desde fuera con perspectiva se valora como lo que es, un punto singular de enorme fuerza vital, en el que el ejemplo de Jesús, a través de la espiritualidad ignaciana, ha dado frutos en nuestros jóvenes alumnos...”

Santiago Santomà

Subirana, Mikel Muñoz han vivido la experiencia de la aventura, de la amistad, de la solidaridad, de la austeridad, de la vivencia espiritual, de la iglesia de los pobres... Aunque desde el 2001 se han producido muchos encuentros, hemos tenido que esperar hasta el 14 de febrero del 2010 para que gracias a la presencia en Barcelona de la madre Asunción, se hayan reunido en Margenat casi todos los protagonistas.

La eucaristía presidida por Jose Montobbio ha sido un pedacito de cielo en la tierra, y en la comida hemos podido revivir y compartir aquellos momentos que no se han quedado en el pasado, sino que están muy vivos en el presente.

El proyecto continúa, este verano será el décimo año, y aunque para los que lo vivimos desde dentro nos parece lo más natural, desde fuera con perspectiva se valora como lo que es, un punto singular de enorme fuerza vital, en el que el ejemplo de Jesús, a través de la espiritualidad ignaciana, ha dado frutos en nuestros jóvenes alumnos, ahora ya antiguos alumnos. Ellos han decidido explicarnos sus experiencias en un libro, que esperamos podamos hacerlos llegar en no mucho tiempo.

Excursió a la Vall de Núria

Dissabte 5 de juny de 2010

Anada a Núria tot recordant el P. Moisés Vigo, S.I., fill de Ribes de Fresser, fundador de la nostra Associació.
L'any 1933 amb un grup de joves Antics Alumnes
va pujar a la Vall de Núria per demanar
a la Verge la seva protecció.

PROGRAMA

Horaris previstos

- 08:30** Sortida amb autocar des del Col·legi de Sant Ignasi-Sarrià*
- 11:00** Sortida del cremallera des de l'estació d'inici de Ribes de Fresser.
- 11:40** Arribada del cremallera a la Vall de Núria.
- 13:00** Eucaristia al Santuari de la Mare de Déu de Núria.
- 14:00** Dinar
- 16:50** Sortida des de la Estació del cremallera de la Vall de Núria.
- 17:50** Arribada a la estació final de trajecte de Ribes de Fresser.
- 20:00** aprox. Arribada al mateix Col·legi de Sarrià.

* Es prega molta puntualitat.

RESERVA

Per la millor organització i el coneixement previ de la quantitat de persones en el grup es prega fer reserva fins el dia **28 de maig a:**

Carme Olivella
Tel. 93 602 3000
antics@stignasi.fje.edu

Façana de la casa on va néixer P. Moisés Vigo, S.I., al poble de Ribes de Fresser.

Sant Ignasi-Sarrià
Associació d'Antics Alumnes

Cada vegada més clients renoven la seva confiança pels bons resultats de Gestión de Carteras.

Fins a un 7,15% de rendibilitat en els darrers 12 mesos.*

Si també vols tenir la possibilitat de gaudir d'aquests resultats, vine a qualsevol Oficina BBVA o informa-te'n a la Línia BBVA 902 22 44 66 o a www.bbva.es

* Rendibilitat obtinguda en els darrers 12 mesos en la Cartera Atrevida a 5 anys.
Les rendibilitats passades no garanteixen rendibilitats futures.

ASEDESA S.A.

Correduría de Seguros

TRUQUIN'S
Servei
d'Assegurances
93 201 05 21

Condicions Preferents

pels associats, els seus familiars i col.laboradors en la contractació d'assegurances particulars i d'empreses.

- Llar
- Comunitats
- Automòbils
- Jubilació
- Plans de Pensions
- Salut
- Responsabilitat Civil
- Flotes d'automòbils
- Transports de Mercaderies
- Multirriscos PIME
- Assegurança Crèdit (risc d'impagament)
- Assegurança de Caució (avals per concursos públics)

Els nostres professionals els atendran i assessoraran personalment en la contractació de noves pòlisses i en l'anàlisi de les que ja puguin tenir contractades.

Travessera de Gràcia, 15 2º 1ª - 08021 Barcelona - Tel: 93 201 05 21 - Fax: 93 201 73 52
Email: javier.flo@asedesa.es - asedesa@asedesa.es